

de strakte sig til Ydergrænsen af, hvad der var foreneligt med den Udvikling, det var deres Opgave at fremme, og han haabede, at der ved Landstingsvalget vilde blive indledet et nyt Afsnit af vor politiske Historie. Taleren kritiserede særlig, at Oppositionspartierne havde indtaget en afvisende Holdning over for de foreslaaede Foranstaltninger til *Arbejdsløshedens* Bekæmpelse, skønt en Række af disse Forslag tog Sigte paa Arbejder, der baade var nyttige og paakrævede. Over for Regeringens Forslag om Lettelse af *Landbrugets* Vilkaar havde Venstre stadig haft overvejende Betæneligheder, og over for *Byernes* Middelstand havde Venstre vist Ligegyldighed og de Konservative deres sande Ansigt ved at nægte Medvirkning til Lovforslagene om Retsforholdet mellem Ejer og Lejer og Beskyttelse af Erhvervsvirksomheder i lejet Ejendom. Naar *Valutacentralen* efterhaanden fik Skyld for alle opstaaede Vanskeligheder, maatte det erindres, at det var Forholdene paa det handelspolitiske Omraade, der tvang Danmark til at forlade den frie Handel, og at Venstre dengang var enigt i, at Valutacentral-Systemet passede bedst for vore Forhold. — Fra radikal Side saa man med Tilfredshed, at der stadig var Orden i de offentlige *Finanser*, og naar Venstre krævede Besparelser, for at Skatte trykket kunde lettes, maatte man bede om nærmere Oplysning om, hvor saadanne Besparelser skulde foregaa. Venstres finansielle Bekymringer stod navnlig i Forbindelse med *Socialreformen* i Almindelighed og Arbejdsløsheden i Særdeleshed, men den alt for tyngende Skattebyrde i en Række Kommuner skyldtes ikke Socialreformen, men dybere liggende Aarsager, som Regeringen havde søgt at raade Bod paa ved Forslaget om *Udligning* mellem Kommunerne, et Forslag, der imidlertid var afvist af Venstre, som i det hele syntes at bevæge sig længere og længere bort fra sin tidligere sociale Linie. — Det Haab, Taleren under Finanslovdebatten havde utalt om, at Mindretallet i Folketinget vilde erkende den faktiske Stilling, var desværre ikke gaaet i Opfyldelse. Det maatte nu haabes, at Flertallet i Folketinget efter Valget fik et tilsvarende *Flertal i Landstinget*, og de Arbejdsvilkaar, som Det radikale Venstre da satte sin Lid til, var ikke Forhold, hvorunder Flertallet dikterede Mindretallet sin Vilje, men Forhold, under hvilke Flertallet var retningsgivende for det politiske Arbejde, og tillige Forhold, hvorunder Mindretallet ikke længere i akutte politiske Situationer kunde aftvinge Flertallet sin Vilje.

Valdemar Thomsen (F. F.) betegnede det Aar, der var forløbet, siden Rigsdagen sidst blev hjemsendt paa ordinær Vis, som et Aar rigt paa Begivenheder, men fattigt paa Resultater. De store Opgaver, som det var Lovgivningsmag-